

RIJK VAN STORMEN

Sarah J. Maas bij Boekeryj:

De glazen troon
De donkere troon
Erfgenaam van vuur
Koningin van de schaduw
Rijk van stormen

Sarah J. Maas

Rijk van stormen

Deel 5 van de *Glazen troon*-serie

ISBN 978-90-225-8030-1
ISBN 978-94-023-0890-7 (e-book)
NUR 334

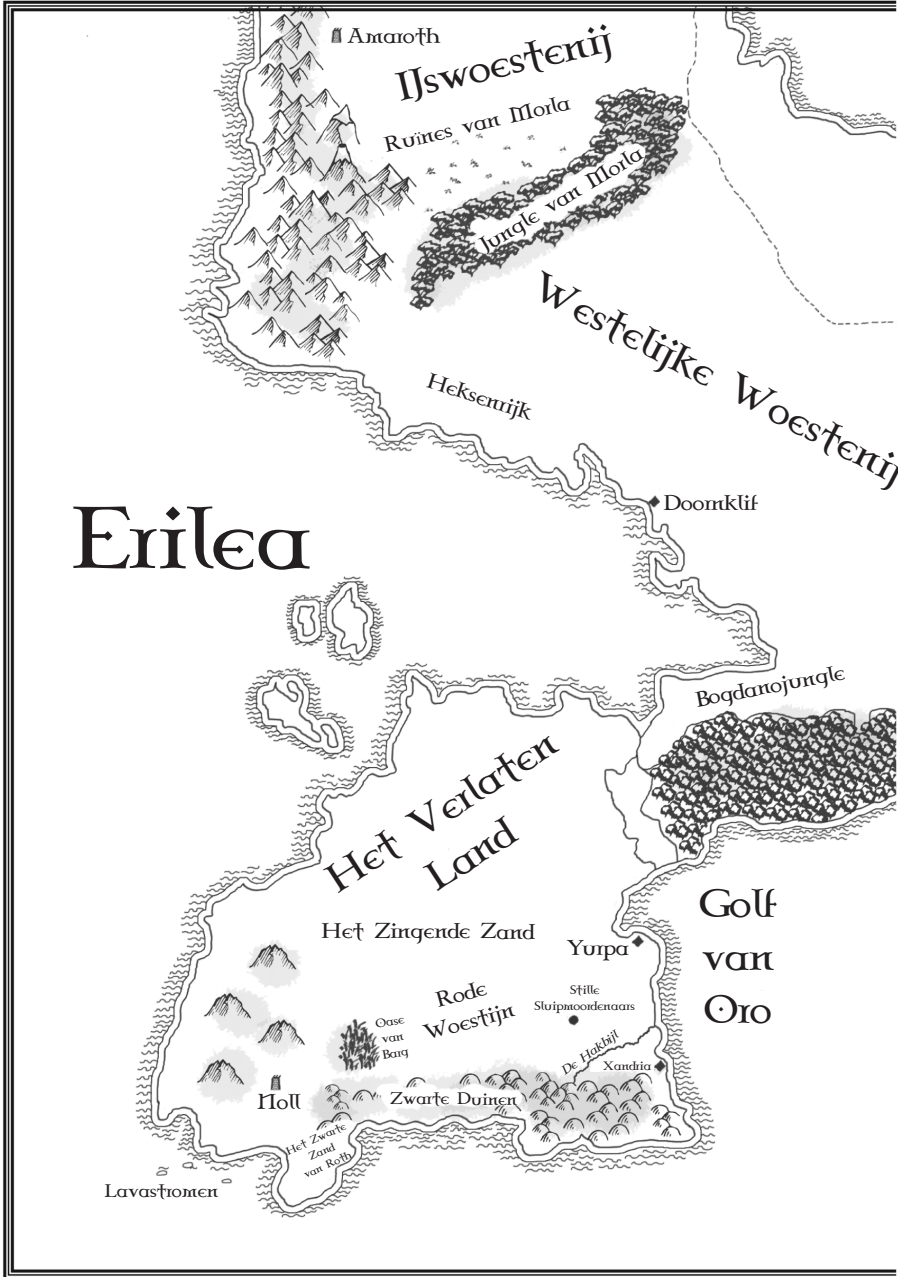
Oorspronkelijke titel: *Empire of Storms*
Vertaling: Valerie Janssen en Anne-Marieke Buijs
Omslagontwerp: Baqup
Auteursfoto © Josh Wasserman
Plattegrond p. 6/7 © 2012 Kelly de Groot
Zetwerk: Text & Image, Westerbork

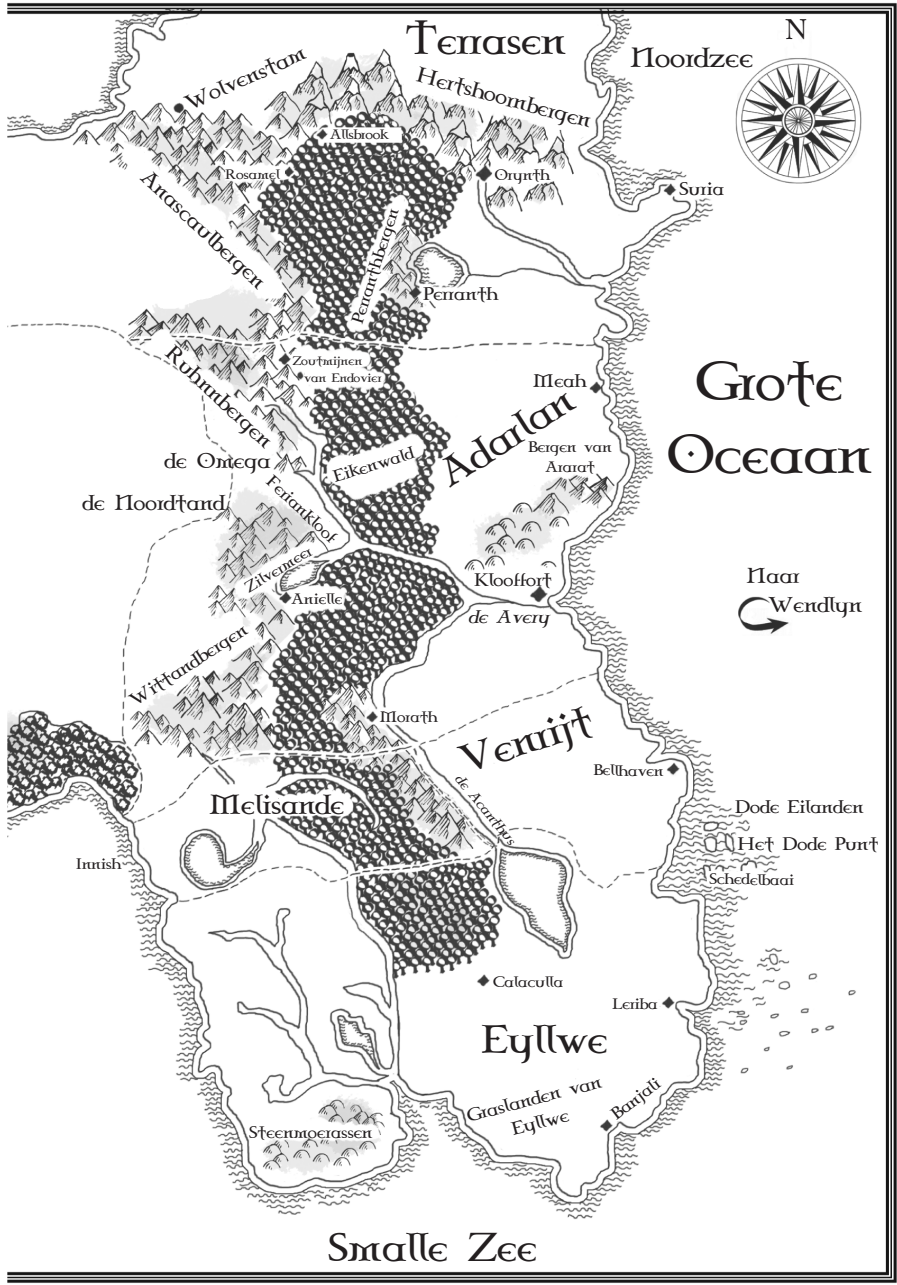
© 2015 Sarah J. Maas
This translation is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Tamar,
mijn grote steun en toeverlaat,
mijn goede fee en mijn ridder op het witte paard.
Dank je wel dat je vanaf de eerste pagina in dit verhaal hebt geloofd.*

Avondval

De trommels van beenderen roffelden al sinds zonsopgang over de ruwe hellingen van de Zwarte Bergen.

Vanaf het rotsplateau waar haar krijgstent kreunend tegen de droge wind in leunde, had prinses Elena Galathynius de hele middag waakzaam het leger van de gruwelheer gevolgd dat in ebbenhoutzwarte golven over de bergen spoelde. Nu de zon al lang was verdwenen, flakkerden de kampvuurtjes van de vijand als een kleed van sterren op de berghellingen en in de vallei onder haar.

Heel veel kampvuurtjes – veel in vergelijking met de vuurtjes die aan haar eigen kant van de vallei brandden.

Ze had de gave van haar Fae-oren niet nodig om de gebeden te kunnen horen van haar mensenleger, die zowel hardop als in stilte werden uitgesproken. Ze had de afgelopen uren zelf ook een aantal keer gebeden, ook al wist ze dat haar gebeden niet zouden worden verhoord.

Elena had er nooit over nagedacht waar ze zou sterven, had er nooit bij stilgestaan dat het heel ver weg zou zijn van de groene rotsen van Terrasen. Dat haar lichaam niet zou worden verbrand, maar verslonden door de beesten van de gruwelheer.

Er zou geen gedenksteen staan die de wereld vertelde waar een prinses van Terrasen was gevallen. Er zou voor niemand van hen een gedenksteen komen.

‘Je moet uitrusten,’ zei een ruwe mannenstem bij de ingang van de tent achter haar.

Elena keek om en haar loshangende zilverkleurige haar bleef haken achter de ingewikkelde leren schubben van haar wapenrusting. Gavins donkere blik was echter al verder gegleden naar de twee legers die zich beneden hen hadden uitgespreid. Op die smalle zwarte strook van de grens die elk moment kon worden geschonden.

Hoewel hij het over uitrusten had gehad, had Gavin zijn eigen wapenrusting niet uitgedaan toen ze uren daarvoor hun tent waren bin-

nengegaan. Zijn legeraanvoerders hadden pas een paar minuten geleden de tent verlaten met een hand vol plattegronden hun hart zonder ook maar een greintje hoop. Ze kon hun angst ruiken. Hun wanhoop.

Toen Gavin naar de plek kwam waar zij in haar eentje zat te wachten, knerpten zijn voetstappen nauwelijks op de droge, steenachtige grond, vrijwel geluidloos dankzij de vele jaren dat hij door de wildernis in het zuiden had gezworven. Elena draaide zich weer om naar de talloze vijandelijke kampvuren.

Hij zei hees: 'Het is nog steeds mogelijk dat jouw vaders troepen op tijd hier zijn.'

Het was dwaas om dat te hopen. Haar onsterfelijke gehoor had elk woord opgevangen van de urenlange discussie die in de tent achter hen was gevoerd. 'Deze vallei is nu een levensgevaarlijke plek,' zei Elena.

En zij had hen daarheen gebracht. Gavin zei niets.

'Tegen de ochtend is de valleibodem doorweekt met bloed,' ging Elena verder.

De legeraanvoerder naast haar deed er het zwijgen toe. Die stilte was heel ongewoon voor Gavin. In zijn schuin omhoog staande ogen was geen spoor te bekennen van zijn gebruikelijke ontembare woestheid, en zijn ruige bruine haar hing slap langs zijn gezicht. Ze kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze beiden voor het laatst een bad hadden genomen.

Gavin keek haar aan met de eerlijke, onderzoekende blik in zijn ogen die haar had overweldigd vanaf hun eerste ontmoeting bijna een jaar eerder in haar vaders paleis. In een heel ander leven.

Een totaal andere tijd, een totaal andere wereld. Toen het land nog gevuld was met gezang en licht, en er nog geen magie was opgelaaid in de steeds verder uitdijende schaduw van Erawan en zijn demonensoldaten. Ze vroeg zich af hoe lang Orynth het zou volhouden zodra de afslachting hier in het zuiden voorbij was. Ze was ook benieuwd of Erawan eerst haar vaders glinsterende paleis boven op de berg zou verwoesten of eerst de koninklijke bibliotheek zou verbranden, het hart en de kennis van een heel tijdperk. En dan daarna het volk.

'Het duurt nog uren voor de zon opkomt,' zei Gavin met een trilende stem. 'Je hebt tijd genoeg om te vluchten.'

'Ze zouden ons in stukken hebben gehakt voordat we over de bergpassen zijn...'

‘Nee, niet wij. Jij.’ Het licht van het vuur legde een flakkerende gloed over zijn gebruinde gezicht. ‘Alleen jij.’

‘Ik laat deze mensen niet in de steek.’ Haar vingers streken langs die van hem. ‘En jou ook niet.’

Gavins gezicht was onbeweeglijk. ‘De gebeurtenissen van morgen zijn niet te voorkomen. En het bloedbad ook niet. Je hebt gehoord wat de boodschapper zei – dat weet ik. Anielle is afgeslacht. Onze bondgenoten uit het noorden zijn weggevaagd. Jouw vaders leger is te ver weg. Voordat de zon hoog aan de hemel staat, zullen we allemaal dood zijn.’

‘Iedereen gaat op een dag dood.’

‘Nee.’ Gavin kneep in haar hand. ‘Ik zal doodgaan. Die mensen daarbeneden zullen doodgaan. Door toedoen van een zwaard of van ouderdom. Maar jij...’ Zijn blik gleed even over haar spitse oren, die ze van haar vader had. ‘Jij kunt nog eeuwen leven. Millennia. Gooi dat niet weg voor een gevecht dat bij voorbaat gedoemd is.’

‘Ik ga liever morgen dood dan dat ik duizend jaar moet leven in schaamte omdat ik een lafaard ben.’

Gavin tuurde echter alweer naar de vallei. Naar zijn mensen, de laatste verdedigingslinie tegen de legermacht van Erawan.

‘Trek je terug achter jouw vaders gelederen,’ zei hij ruw, ‘en zet de strijd daarvandaan voort.’

Ze slikte moeizaam iets weg. ‘Dat zou zinloos zijn.’

Gavin draaide zijn hoofd langzaam naar haar om. En na al die maanden, al die tijd, bekende ze nu: ‘Mijn vaders kracht neemt af. Hij staat op het punt om te vervagen. Het is nog slechts een kwestie van decennia. Mala’s licht in hem wordt met de dag vager. Hij zal het gevecht met Erawan nooit winnen.’ De laatste woorden van haar vader voordat ze maanden eerder was vertrokken op deze kansloze missie: *Mijn zon gaat onder, Elena. Je moet een manier zien te vinden om ervoor te zorgen dat die van jou steeds hoger rijst.*

Alle kleur verdween uit Gavins gezicht. ‘En dat vertel je me nu pas?’

‘Ik vertel je dit nu, Gavin, omdat er voor mij ook geen enkele hoop meer is, of ik nu vanavond vlucht of morgen vecht. Het continent zal vallen.’

Gavin keerde zich om naar de tien tenten op de richel. Zijn vrienden.

Haar vrienden.

‘Niemand van ons zal hier morgen levend vertrekken,’ zei hij.

Toen ze zijn stem hoorde haperen en zijn ogen zag glanzen, stak ze opnieuw haar hand uit naar die van hem. Tijdens al hun avonturen en alle gruwelijke dingen die ze samen hadden meegemaakt, had ze hem nog nooit zien huilen.

‘Erawan zal winnen, en voorgoed heersen over dit land en alle andere,’ fluisterde Gavin.

De soldaten in het kamp onder hen ontwaakten een voor een. Mannen en vrouwen die mompelden, vloekten, huilden. Elena bekeek de oorzaak van hun angst, die zich helemaal tot aan de andere kant van de vallei uitstreckte.

Alsof een enorme hand van duisternis ze wegvaagde, doofden de kampvuren in het kamp van de gruwelheer. De trommels van beendieren roffelden luider.

Hij was eindelijk gekomen.

Erawan was in hoogsteigen persoon gearriveerd om de laatste keer dat Gavins leger stelling nam gade te slaan.

‘Ze wachten niet tot zonsopgang,’ zei Gavin, en zijn ene hand dook al naar Damaris, die in een schede langs zijn zijde hing.

Elena greep echter zijn arm vast en de harde spieren onder zijn leren wapenrusting voelden aan als graniet.

Erawan was gekomen.

Misschien luisterden de goden dan toch. Misschien had haar moeders vurige ziel hen overtuigd.

Ze keek naar Gavins harde, woeste gezicht – het gezicht dat ze meer dan alle andere was gaan liefhebben. En ze zei: ‘We zullen dit gevecht niet winnen. En we zullen deze oorlog ook niet winnen.’

Zijn lichaam trilde van de inspanning die het hem kostte om niet naar zijn legeraanvoerders te lopen, maar hij toonde respect door naar haar te luisteren. Dat hadden ze elkaar geschonken, door schade en schande wijs geworden.

Elena hief haar vrije hand op. De rauwe magie in haar aderen dans-te, van vlam naar water naar kronkelende rank naar krakend ijs. Geen eindeloze diepte, zoals die van haar vader, maar een veelzijdige, wendbare magische gave. Afkomstig van haar moeder. ‘We zullen deze oorlog niet winnen,’ herhaalde Elena tegens Gavins gezicht, dat nu glansde in het licht van haar ongetrainde magie, ‘maar we kunnen de strijd wel een beetje vertragen. Ik kan binnen twee uur aan de overkant van

de vallei zijn.’ Ze balde haar hand tot een vuist en doofde haar magie.

Er verscheen een diepe rimpel in Gavins voorhoofd. ‘Wat je nu voorstelt, is waanzin, Elena. Zelfmoord. Zijn luitenants zullen je gevangennemen voordat je tussen hun gelederen door kunt glippen.’

‘Precies. Nu hij zelf is gekomen, zullen ze me regelrecht naar hem toe brengen. Ze zullen me als een waardevolle gevangene zien, niet als een moordenaar.’

‘Nee.’ Geen smeekbede, maar een bevel.

‘Dood Erawan en zijn monsters zullen in paniek raken. In elk geval lang genoeg om mijn vader de tijd te geven om met zijn leger troepen hiernaartoe te komen, zich aan te sluiten bij wat er nog van die van ons over is en de legioenen van de vijand vermorzelen.’

‘Jij zegt “Dood Erawan” alsof dat een gemakkelijke taak is. Hij is een Valg-koning, Elena. Zelfs als ze jou naar hem toe brengen, zal hij jou ondergeschikt maken aan zijn wil voordat jij iets kunt doen.’

Haar hart voelde zwaar aan, maar ze bracht moeizaam uit: ‘Dat is ook de reden...’ Ze kon niet voorkomen dat haar lippen trilden. ‘Dat is ook de reden dat jij met mij mee moet komen in plaats van samen met jouw mannen te vechten.’

Gavin staaarde haar sprakeloos aan.

‘Ik heb namelijk jou nodig...’ Er rolden tranen over haar gezicht. ‘Ik heb jou nodig als afleiding. Jij moet tijd winnen, zodat ik langs zijn laatste verdedigingslinie kan komen.’ Zoals het gevecht van de volgende dag ook een manier was om tijd te winnen.

Want Erawan zou eerst achter Gavin aan gaan. De menselijke krijger die al zo ontzettend lang een bolwerk had gevormd tegen de troepenmacht van de Duistere Koning en tegen hem had gevochten toen niemand anders dat deed... Erawans haat voor de mensenprins werd slechts geëvenaard door zijn haat voor haar vader.

Gavin nam haar even onderzoekend op en strekte toen een hand uit om haar tranen weg te vegen. ‘Hij kan niet worden gedood, Elena. Je hebt gehoord wat jouw vaders orakel heeft gefluisterd.’

Ze knikte. ‘Ik weet het.’

‘En zelfs als het ons wel lukt om hem op te sluiten, hem vast te zetten...’ Gavin dacht terug aan wat ze had gezegd. ‘Je weet dat we dan alleen maar iemand anders met deze oorlog opzadelen – degene die op een dag over dit land zal heersen.’

‘Deze oorlog is pas de tweede zet in een spel dat al wordt gespeeld sinds het verre verleden aan de andere kant van de zee.’

‘We schuiven de strijd alleen maar af op iemand anders als hij wordt bevrijd. Bovendien zal het niet voorkomen dat de soldaten daarbeneden morgen worden afgeslacht.’

‘Als we niets doen, zal er niemand meer over zijn om deze oorlog aan door te geven,’ zei Elena. In Gavins ogen danste twijfel. ‘Onze magie verzwakt, onze goden laten ons in de steek en rennen voor ons weg,’ drong ze aan. ‘We hebben geen Fae-bondgenoten, afgezien van degenen in mijn vaders leger. En hun kracht neemt net als die van hem af. Maar zodra er een derde golf op gang komt... misschien zijn de spelers in ons niet afgemaakte spel dan wel anders. Misschien komt er een toekomst waarin Fae en mensen op het toppunt van hun krachten zij aan zij vechten. Misschien vinden zij wel een manier om hier een eind aan te maken. Ja, wij zullen dit gevecht verliezen, Gavin,’ zei ze. ‘Tegen zonsopgang zullen onze vrienden op dat slagveld sterven en wij zullen dat als afleidingsmanoeuvre gebruiken om Erawan op te sluiten, zodat Erilea hopelijk een toekomst heeft.’

Hij sperde zijn saffierblauwe ogen wijd open en perste zijn lippen op elkaar.

‘Niemand mag het weten,’ zei ze met haperende stem. ‘Zelfs als ons plan slaagt, mag niemand weten wat we aan het doen zijn.’

Twijfel kerfde diepe rimpels in zijn gezicht. Ze greep zijn hand wat steviger vast. ‘Niemand, Gavin.’

Er gleed een intens pijnlijke uitdrukking over zijn gezicht. Toch knikte hij.

Ze tuurden hand in hand naar de duisternis die de bergen aan het oog onttrok en luisterden naar het gebonk op de beendertrommels van de gruwelheer, dat klonk alsof er met hamers op ijzer geslagen werd. Veel te snel zou dat tromgeroffel worden overstemd door het gekrijs van stervende soldaten. Veel te snel zouden de velden in de vallei worden doorsneden door rivieren van bloed.

Gavin zei: ‘Als we dit echt gaan doen, moeten we nu vertrekken.’ Zijn aandacht werd opnieuw getrokken door de tenten vlak bij hen. Geen afscheid. Geen laatste woorden. ‘Ik zal Holdren opdracht geven om morgen de leiding op zich te nemen. Hij weet wel wat hij tegen de anderen moet zeggen.’

Ze knikte. Meer bevestiging had hij niet nodig. Gavin liet haar hand

los en beende met grote stappen naar de tent die het dichtst bij die van hen stond, waar zijn beste vriend en trouwste legeraanvoerder hoogstwaarschijnlijk het beste maakte van zijn laatste uren met zijn kersverse vrouw.

Voordat Gavins brede schouders zich langs de zware doek drongen die voor de tentopening hing, had Elena haar blik al afgewend.

Ze staarde over de kampvuren naar de duisternis die zich aan de overkant van de vallei had genesteld. Ze had durven zweren dat de duisternis terug staarde en dat ze de honderden slijpstenen hoorde van de monsters van de gruwelheer die hun giftige klauwen aanscherpten.

Ze wierp een blik op de rokerige lucht, waar de rookpluimen heel even uit elkaar weken en een met sterren bezaaide hemel onthulden.

De Heer van het Noorden keek twinkelend op haar neer. Wellicht een laatste geschenk van Mala aan dit land – in elk geval in deze eeuw. Misschien een bedankje voor Elena zelf en een afscheidsgroet.

Want voor Terrasen, voor Erilea, zou Elena de eeuwige duisternis binnengaan die aan de andere kant van de vallei op de loer lag om hun allemaal een kans te geven.

Elena stuurde een allerlaatste gebed naar boven op een vuurkolom die opsteeg vanaf de valleibodem, in de hoop dat de nog ongebornen, verre nakomelingen van deze nacht, erfgenamen van de loodzware last die Erilea zou verdoemen of redden, haar zouden vergeven voor wat ze nu ging doen.